

ΔΙΝΟΡΑ

Ἐπεθύμει νὰ θέσῃ τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἐπιθανάτου, καὶ νὰ γονυπετήσῃ παρὰ τὴν κλίνην του, κραυγάζουσα! συγγνώμην!

Ἡ ἀφελὴς αὕτη πεποιθήσις τοῦ δυστυχοῦς πρὸς τὸν δελεαστὴν τῆς θυγατρὸς του ἐφαίνετο ἱεροσυλία εἰς τὴν Δινόραν, καταπνίγουσαν τὴν συμφορὰν της, ὅπως μέχρι τέλους τοῦλάχιστον ὁ πατὴρ της θεωπεύηται ὑπὸ μιᾶς ἀπάτης: τῆς ψυχικῆς ἀγνότητος τῆς θυγατρὸς του.

Τὴν ἀπάτην ταύτην δὲν εἵμαρτο νὰ τηρήσῃ. Ἐν στιγμῇ διασπαρᾶν ὀλοκλήρου τῆς ὑπάρξεώς της ἡ πτωχὴ κόρη ἀπεκάλυψε τὰ πάντα εἰς τὸν Φερῶ μίαν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἐπανερχόμενος εἰς τὸ νευρικὸν τοῦ Κύριε Ἰέρσορ, ἐζήτησε μετὰ πυρετώδους ἐπιμονῆς ἀπὸ τὴν Βικτωρίαν νὰ ὑπάγῃ καὶ παρακαλέσῃ τὸν κ. Σαντεναί νὰ ἔλθῃ.

— Γνωρίζεις τὸ μέγαρον, Βικτωρία, δὲν εἶνε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, πῆγαινε... θέλω νὰ ἔλθῃ.

— Δέ, θὰ ἔλθῃ! ἔλεγεν ἡ Δινόρα.

— Θὰ ἔλθῃ, ἂν τὸν παρακαλέσω, θὰ ῥθῇ! Εἶνε ἓνα χαριτωμένο ἀγόρι, τόσῳ χαριτωμένο... Ἄς δοῦμε, Δινόρα, μὴν εἶσαι ἀχάριστη! δὲν εἶνε πολλοὶ νέοι ἴσ' ἂν κι' αὐτὸν ποῦ ἦλθε νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς Σιέρρα Φουέντας. Μὴν εἶσαι ἀχάριστη, σοῦ τὸ ξαναλέγω... Ἡθελεῖς χαρτί. Ἡθελεῖς νὰ τοῦ γράψω. Θὰ ἔλθῃ!

Ἡ Βικτωρία, τυφλῶς ὑποταταγμένη εἰς τὸν Κύριόν της, ἔρεπεν ἐν χαρτοφυλάκειον, τὸ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Φερῶ, ἀνακαθίσαντος ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐστοίχασε προσκέφαλα διὰ ν' ἀκουπήσῃ, καὶ ἔθετε τὸ καλάμαρι πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς, λέγουσα σιγὰ εἰς τὴν Δεσποινίδα, τῆς ὁποίας ἡ ἐξωγαγκωμένη καρδιά ἠτοιμάζετο νὰ ἐκραγῇ.

— Πρέπει νὰ κάνουμε πάντα τὰς θελήσεις των. Εἶνε ἱερά!

Δῆλον ὅτι ὁ Φερῶ ἦτον ἤδη ἐπιθανάτος. Εἰς τὸ φῶς τῆς λυχνίας ἡ Δινόρα τὸν παρετήρει, κἀνισχνόν, τὴν κεφαλὴν του ταλαντευομένην ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ ἐπανεῦρισκεν ἐπὶ τοῦ τοίχου σκιὰν μεγαλυνθεῖσαν, διὰ τῶν αὐτῶν καὶ φάντασμα τι κινήσεων. Πᾶσα ἡ ὑπαρξίς του τότε ἐξηγειρέτο πρὸ τῆς σκέψεως ταύτης, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος διὰ τῶν ἐρρυτιδωμένων χειρῶν του, ἀσθμαίνων, καταβάλλων ἀγῶνα, ἔγραφε. πρὸς τίνα; πρὸς τὸν ἀπωλέσαντα τὴν κόρην του.

Ὁ Εὐγένιος Φερῶ δὲν ἔγραψεν εἰς τὸν Κύριον Δέ Σαντεναί, αὐτὸς ἡ Δινόρα ἐγνωστοποίησεν εἰς τὸν πρίγγιπα τὸν θάνατον τοῦ δυστυχοῦς. Ἐπεφυλλάσσετο νὰ ὑπάγῃ αὐτοπροσώπως νὰ πληροφρήσῃ τὸν Ρενέ περὶ πάντων. Βρῆχει σημαίσεις, τυπωθεῖσα εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἀνίγγειλε μόνον εἰς τοὺς ἀδιαφόρους ὅτι αὐτὸς Κύριος Εὐγένιος Φερῶ, μυθιστοριογράφος, ὅστις ἔσχεν ἄλλοτε μικρὰν ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ θὰ εἶχε ἀπὸ πολλοῦ λησμονηθῇ τὸ ὄνομά του, ἂν δὲν ἀνεμυγνέτο εἰς δικαστικὴν τινὰ ὑπόθεσιν, ἀπέθανε. Τρεῖς τέσσαρες, ὅχι περισσότεροι, ἠκολούθησαν τὴν κηδείαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων Κύριός τις, τὸν ὁποῖον ἡ Δινόρα δὲν ἐγνώριζε, καὶ ὅστις ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ τάφου ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ Μοντμάρτ ἀπήγγειλε μικρὸν μάθημα φιλολογικῶς αἰσθητικόν, τελευτῶν δι' ἀποστροφῆς πρὸς τὸν Φερῶ, μετὰ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε εἶχεν ὀμιλήσει: «Γαῖαν ἔχοις

ἐλαφρὰν, Φερῶ! δὲν θὰ καταλάβῃς φεῦ! ἀναμφιβόλως πρῶτην θέσιν ἐν τῷ Πανθέῳ τῶν μυθιστοριογράφων, ἀλλ' ἡ ἑταιρία τῶν Λογίων σοὶ ἐπιφυλάττει θέσιν περιλάμπον, σοὶ τὸ ἑμῶν, ἐντὸς τῆς καρδίας της.» Ὁ Κύριος εἶχε στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ ἐπιθέτου: θέσιν περιλάμπρον.

Ἡ Δινόρα ἐπεθύμει, προχωροῦσα πρὸς αὐτόν, νὰ τοῦ εἶπῃ:

— Κοιμᾶται ἡσυχος τώρα. Διὰ τί ἔρχεσθε νὰ ταραξέτε τὸν ὕπνον του;

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς της ἡ νέα κόρη ἠσθάνετο ἐν αὐτῇ ἐξεγέρσει μεσαῆς ἀγανακτήσεως. Πᾶν ὅ,τι εἶχεν ὑποστῇ, πᾶν ὅ,τι ἔκαμαν νὰ ὑποφέρῃ ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος ἀπελθὼν ἀπλοῖκός, εἶχε καταλάβει τὴν καρδίαν της, ὡς χολή. Κατέπληττε σχεδὸν τὴν Βικτωρίαν, ἥτις ἠρώτα τί ἄρα γε εἶχε μέσα εἰς τὸ κεφάλι της «ἡ Δεσποινίς» καὶ ὕψιστο τοιαύτας αἰφνυδίας καὶ συγνὰς ἀνασκιρτήσεις. Ἡ Δινόρα δὲν ἠσύχαζεν ἢ γονυπετῆς ἐπὶ τοῦ τάφου, πλησίον τοῦ φαιού κισσοστολιστοῦ τοίχου, τοῦ χωρίζοντος τὸ κοιμητήριον ἀπὸ παραπήγατος; λιθοξόου, ἐνθα οἱ ζῶντες κατασκευάζουσι μνημεῖα διὰ τοὺς νεκρούς, ἐντὸς πλήθους πεπικνωμένων μνημάτων, συνημμένων πρὸς ἄλληλα, συναναμειγμένων μετὰ λίθων καὶ σιδηροχύτων κιγκλιδίων, ὅπου, κάτωθεν ὑψηλῆς καὶ περιεφθαρμένης ἀκακίας ἐκοιμᾶτο παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς προσφιλοῦς συζύγου του βαυκαλύμενος ὑπὸ τοῦ ψιθύρου τῶν ὀχημάτων, τοῦ τραμβαῦ, τοῦ κυματώδους θορύβου τοῦ βουλεβάρ αὐοῦ Κλιού, ὁ Εὐγένιος Φερῶ, παρηγορούμενος ὀλίγον διὰ τὸν θόρυβον ὃν εἶχε προξενήσει παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ὑπὸ τῆς μεγάλης ἡρέμου σιωπῆς τῆς νεκροπόλεως.

Ἡ Δινόρα ἐδοκίμαζε σπαραγμοὺς ὄχι ἀμίκτους χαρᾶς.

Ἡσθάνετο τὸν αὐτὸν της πρὸ τῆς σκέψεως ταύτης, εἰς τὸ θέαμα τῆς προσπαθείας ἐνός θνήσκοντος, στρεφομένου πρὸς τὴν ἐγκυμοσύνην, ἥτις ἐξουθενίζεται ἐν τόσῳ φρικῶδει εἰρωνίᾳ, καὶ θλιβερὰ διηυθύνετο πρὸς ἐκεῖνον τὸν πνευματώδη καὶ σκεπτιστὴν πλάνον, μιᾶς στιγμῆς ἐραστὴν τυχοδιώκτην, ξελογιαστὴν, ἐπιόρκον, ἠσθάνετο τὸν αὐτόν της νὰ κινῆται, νὰ σύρεται πρὸς τὸν Φερῶ ἀνεπαίσθητος, καὶ εὗρισκεν ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ κλοπὴ τῶν πεποιθήσεων τοῦ πτωχοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀποτόμως, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί ἔκαμνε, τρομακτικὴ ἀκρόασις ποὺ ἤκουσεν ἐμιλῶν ἐν τῇ σιωπῇ τοῦ δωματίου τοῦ ἀσθενοῦς, ὥσπερ ἡ φωνὴ της νὰ μὴ ἦτον ἰδική της ἡ φωνὴ της, ἡ ὁποία ἠκούσθηκε:

— Μὴ γράφεις τίποτε! Μὴ γράφεις! ἀνέκραξε, ὁ κύριος Σαντεναί δὲν εἶνε ἄξιος νὰ τὸν σέβεται! Ὁ κύριος Σαντεναί εἶνε ἓνας ἄθ. . . .

Ἐσταμάτισεν, ἑστατικὴ ἀπὸ τὴν κραυγὴν της, ἀπὸ τὴν χειρονομίαν της, ἀπὸ τὸ κίνημα, τὸ ὁποῖον τὴν εἶχε ρίψει πρὸς τὸ κρεῖσθαι τοῦ θνήσκοντος, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τῶν δακτύλων τοῦ Φερῶ τὴν ἠρχισμένην ἐπιστολήν, τὴν ἐπιστολήν δι' ἧς ὁ δυστυχὴς νύχαιστος καὶ παρεκάλει τὸν πρίγγιπα.

Ἀπέμενε ἐκεῖ, ἀκίνητος, καὶ θὰ ἐδίδεν ὅλην τὴν ζωὴν της διὰ νὰ ἀπέφυγε τὸ ἐρμείμυτον ἐκεῖνό της ὄργης τῆς κινήμα. Τεντωμένα τὴν παρετήρουν τὰ μάτια τοῦ Φερῶ. Καὶ τὴν παρετήρουν μέχρι τῶν μυχαϊτῶν τῆς ψυχῆς. Ἡ χνία ἔρριπτε τὸ φῶς της συγχρόνως ἐπὶ τῆς λευκῆς κεφαλῆς τοῦ Φερῶ καὶ τοῦ τρομακτικοῦ προσώπου τῆς Δινόρας.

(ἀκολουθεῖ)